

Most přes čas

Byla chladná noc a nad Prahou se vznášela hustá mlha. Císař Karel IV. stál na nedokončeném mostě a díval se do temné vody Vltavy. Kamenné oblouky se ztrácely v šeru a pod nohama mu lehce vrzalo dřevo lešení. Město spalo, jen řeka tiše plynula dál.

Karel tu nestál náhodou. Poslední dobou sem chodil často. Most pro něj nebyl jen stavbou z kamene. Byl to slib. Slib, že Praha bude silná a krásná i za mnoho let.

Starý most zničila velká voda a lidé měli problém dostat se přes řeku. Karel si tehdy řekl, že nový most musí být pevnější než kdy dřív. Musí vydržet déšť, vítr i další povodně. Musí tu stát dlouho poté, co on sám už nebude naživu.

Jenže poslední týdny ho trápily zvláštní sny.

Zdalo se mu, že stojí na tom samém místě, ale most je už dávno hotový. Je širší, hladší a plný lidí. Ti lidé měli zvláštní oblečení, jaké nikdy neviděl. Někteří drželi malé svítící předměty a mířili jimi kolem sebe. Smáli se, povídali si různými jazyky a procházeli se po mostě jen tak, protože chtěli.

Ve snu se zastavila jedna dívka. Měla dlouhé vlasy a opřela se o kamenné zábradlí. Dívala se dolů na řeku, úplně stejně jako teď Karel. Usmála se do noci, jako by byla šťastná.

Neviděla ho. Netušila, že tam kdysi stál. A přesto kráčela po mostě, který nechal postavit právě on.

Karel se z toho snu vždy probudil s podivným pocitem. Byl to jen sen? Nebo mu budoucnost na malou chvíli ukázala svou tvář?

Teď, když stál v mlze, si na ten obraz znovu vzpomněl.

„Most musí přežít nás všechny,“ zašeptal do ticha.

Nešlo mu o slávu. Nešlo mu o to, aby si lidé za stovky let pamatovali jeho jméno. Přál si jen, aby most sloužil. Aby spojoval dva břehy. Aby po něm mohli lidé bezpečně přecházet, smát se, potkávat se. Možná jednou někdo přejde most jen proto, aby si užil výhled. Možná se tam někdo zamiluje. Ta představa Karla zahřála u srdce.

Věděl, že stavba bude trvat dlouho. Věděl, že to nebude snadné. Ale rozhodl se, že most musí být co nejpevnější. Každý kámen musí být položen pečlivě. Každý oblouk musí vydržet tíhu času.

Mlha se pomalu rozestoupila a měsíc ozářil řeku stříbrným světlem. Na okamžik měl Karel pocit, že znovu zahlédl postavy z budoucnosti. Lidé kráčeli po hotovém mostě a mezi nimi byla i ta dívka.

Pak byl obraz pryč.

Císař se nadechl chladného vzduchu a usmál se. Možná se mu to jen zdálo. A možná opravdu na chvíli spatřil budoucnost.

Otočil se a pomalu odcházel zpět k hradu. Věděl, že ráno dá stavitelům nové pokyny. Most musí být silnější, než si kdo dokáže představit.

Protože někde v budoucnosti po něm bude kráčet dívka, která netuší, že jeden císař kdysi stál na stejném místě a přál si, aby most spojoval nejen dva břehy řeky, ale i časy.

A jeho sen bude žít dál v každém kroku na tom mostě.